

Aron kwamen later mede naar Rotterdam. In Antwerpen hield Don Gyl met zijn broeder Rodrigo Alvares een groot handelshuis van Europeesche vermaardheid onder de firma Don Gyl Lopes Pinto. Groot waren het crediet en de goede naam, die dit voornaamste Antwerpsche handelshuis mocht verwerven in alle Europeesche handelssteden. De kardinaal Infant Don Fernando beloonde hunne gewichtige diensten aan het Hof te Brussel, door den gebroeders de ridderorde van St. Jacob van Compostella te verleenen. Don Gyl wist er echter onder voorwendsel, dat deze adel hem den toegang tot de Beurs zou versperren en aldus de zaak des Konings niet bevorderd zou worden, aan te ontkomen. Wel zond hij zijn oudsten zoon ter opleiding voor een kanunniksplaats naar Madrid, doch later werd deze Jacob in Rotterdam besneden en is als bestuurder der academie werkzaam geweest. Ook Don Rodrigo Alvares zocht een uitvlucht.

Henrique en Antonio waren in de St. Joriskerk begraven en de beide dochters Isabel en Maria in den familiegrafkelder in de Barrevoeterskerk; later zijn deze gebeenten, zeker heimelijk, met die van de andere familieleden, naar de begraafplaats in de Jan van Loonslaan te Rotterdam overgebracht. Zij beleden in het geheim den alouden Joodschen godsdienst en Ishac, die bij zijn grootvader in het groote familiehuis in den Dryhoeck in de huizen van St. Joris woonde, waarvan ieder appartement een huis op zich zelf was, bracht daar, te Antwerpen, zijn jeugd door met schermen, paardrijden, muziek, luit- en vioolspel, evenals de andere aanzienlijke Zuid-Nederlandsche edelen. Hij vertelt ons, hoe hij eens zijn grootvader in levensgevaar bracht, door hardop onder den dienst in een der kerken het Joodsch-monotheistische *Schemah* op te zeggen.

De familie koesterde geheel andere verlangens, die, in weerwil van de schittering van hun positie, in Antwerpen niet te verwezenlijken waren. Zij wenschten heimelijk naar de Noordelijke gewesten te wijken, om in de Republiek vrijuit en openlijk volgens het geweten naar de overoude voorschriften en traditiën van den Joodschen stam te kunnen leven. Als eerste maatregel gold het beleggen van gelden op buitenlandsche banken. Benti Osorio in Venetië had het grootste deel reeds in handen; de rest ging naar Manuel Valencini en Sanches te Rouaan. De laatste sloeg echter voor de toen enorme som van f 120.000 bankroet.